

Páfrány

Te vagy az én titokzatos énem,
tudom,
de nem értem, hogy találhatnék
rá benned
a hallgatásába meredő aranyzöld lényre,
ki bennem már elsárgult?
Ösztöneid
fölsusognak bennem:
burjános ugarok fölött
új madarak szállnak
a homoki erdők felé.
Te vagy az én titokzatos énem:
ki fájdalmas és mély sebeket
szakít ki
testemből,
ezekből a kutakból iszom,
hogy kicseréljem természetemet
a tiédde.
Te leszel az érvelő,
mindent előre-tervező
és én a tiltakozó,
érzelmeiből táplálkozó.
Leveleket
sodor felőled a szél.
Valahol
az erdő legnyirkosabb éjén,
függönyös ágaival
az akácok csúcsáig nyújtózkodva,
hív engem
egy elérhetetlen páfrány.

Az erdő Évája

Merő sötét lett nyár óta.
Már csak virrasztunk, teázunk,
mint egy Dosztojevszkij-regényben.
Hova zuhan
le a délután homloka? Ez már a megtanult szabadság

vagy csak most kalapálja szívünk
azt a jégcsapos pillanatot,
amit csókkal se lehet leverni?
Isten se tudja,
milyen a kétségbeesett szerelem,
mikor annak, kit elvesztettünk,
nincs se arca,
se hangja.
Ellenségünkké csúfnak a tárgyak:
a bögre meg a kanál, ahogy
idenyújtod, fölsütő szemekkel,
testvérien. Majd ülünk még itt
és bebáboz egymás jelenléte,
csak hogy előrebillenő melleidben
ott bolydul még az erdő Évája. És ha mosolyogsz
vagy vitatkozol,
a parti sást döngető víz hullámaként
át-átcsap rajtam valami, amiről nem is
tudom: pusztító gyöngeség
vagy egy csecsemő őrülete.

Akáctönk

Nem tudnám megérteni,
ha nem szedtem volna ki annyi akáctönköt,
miért olyan nehéz kiszakítani a szívünket
egy másik szív sűrű földjéből.
Kiszakítani?
Fejszével vágni, gödröt ásni,
fuldokolva csapkodni a legkisebb
hajszálgyökeret is. Megmozdul a tönk,
ide-oda inog,
kiemelni nem tudod.
Legalul a mély talajban,
ami már lucskos és sáros,
ott lüktet az izmos, síkos főgyökér,
a kivághatatlan!
El se éri
a verejtékes, remegő fejszeél.
Lent van a feketeségben,
saját véred éjféli homályában.
Egy életig ellenáll.
Mire végzel vele, minden sötét.
Ha nem törődve a nyakadba,
szádba pattogó rögökkel,
aláhajolsz a tönknek

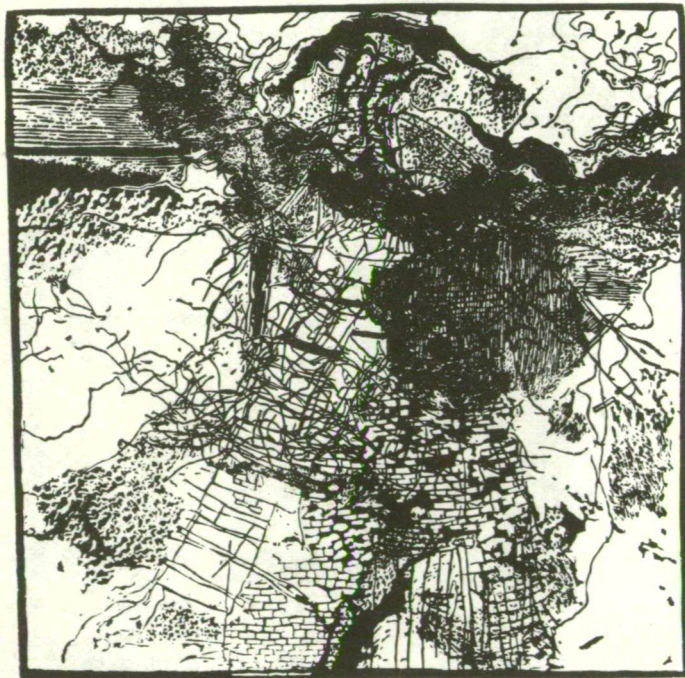
és kirántod:
megint a tied szíved,
de te ott heversz hátrabukva a csillagok alatt,
kimerevült, halott szemmel,
sokáig nem látva mást
csak egy arcot, amibe
dühöngve
belehasít
a fejszéd.

Ádám búcsúzik Éva testétől

Hónapokon, éjszakákon át
csak elképzelnem lehet a melled,
a mellbimbóidat,
amikről tudom: izzani kezdtek
és fölzámlottak,
ha számat rájuktapasztottam.
Midőn elindultam
tenyeremmel
lábaid folyósorsától
föl-föl combjaid
áradásán
és szemérmed megnyitottam,
fölrepedt kókuszdiót,
vesszőmből gyémánt-sugár zúgott
méhed tükrei felé.
És megint ráhajoltunk egymás fájdalomra.
s látta isten: táncolok benned
keletkező
és szétrobbanó
tejutak ritmusára.
Térded és térdem alatt
zsurlófüvek, vadhagyma-szirmok
roncsolódtak szét:
a gyönyör szépségbe hullámszórt
gyönyörbe a szépség.
És most nincs
se nyelved,
se hajad,
se ujjad.
Le kell mondanom
arcodról,
orrodról,
tapintásodról,
a tavaszról, ami szádból
kicsapott. Élünk egymás mellett

a testetlenség
kampóira fölakasztva.
Lépsz egyet
és ragyogásod lecsúszik az avarba,
mint a kígyó mozaikmintás
bőre.

Őszül,
hull a hajam,
csörgő jég a világ,
jön felénk az ítélet
fagy, hó, szél
ordít ki fogai közül.

BÁCSKAI BERTALAN GRAFIKÁJA